

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/938/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013896011
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013896011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu : EOS KSI Slovensko s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému : O. U., bývajúci N., zastúpený Mgr. Štefanom Artnerom, advokátom v Bratislave, Palisády 36, o zaplatenie 1 463,91 € s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 58/2003, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2014 sp. zn. 9 Co 42/2013, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2014 sp. zn. 9 Co 42/2013 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom (v poradí druhým) z 26. septembra 2012 č. k. 14 C 58/2003-241 opätovne zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal úhrady 1 463,91 € s prísl. fakturovanej za odber zemného plynu. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že vlastními predmetnej nehnuteľnosti boli p. U. a p. C.. Žalovaný v čase, keď bola uzatváraná prihláška nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, čiže medzi ním a žalobcom nemohol vzniknúť žiadny právny vzťah. Právny vzťah mohol vzniknúť jedine medzi žalobcom a jednou zo spoluvlastníčok, ktoré nehnuteľnosť užívali a mali vo vlastníctve. Žalovaný sa stal podielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti až dňa 15.8.2000. Ani potom, čo sa stal žalovaný spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti neuzavrel s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o odbere. To, že by bol žalovaný vlastníkom nejakého plynového zariadenia v predmetnom dome nepreukázali ani svedecké výpovede. Práve naopak, svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že p. V. U. ako spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti v tejto bývala, pre svoju potrebu odoberala predmetný plyn a s právnym predchodcom žalobcu uzavrela zmluvu o odbere. Žalovaný riadne mesačne podľa zmluvy o nájme platil p. U. sumu 20 000 Sk, v ktorej bola zahrnutá aj platba za plyn a elektrinu. Žalovaný teda nebol odberateľom, ale ani neoprávneným odberateľom plynu.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 9. októbra 2014 č. k. 9 Co 42/2013-272 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 463,91 €, ako aj trovy konania, a to súdny poplatok 161,02 € a trovy právneho zastúpenia 284,90 € Advokátskej kancelárii TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., v Bratislave, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd po zopakovaní dokazovania na odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Uviedol, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca uplatňuje voči žalovanému zaplatenie sumy 1 463,91 € titulom vyfakturovaných cien za dodávku zemného plynu na odberné miesto, ktorým bola nehnuteľnosť na O. za obdobie apríl 1998 až marec 1999, apríl 1999 až jún 1999, júl 1999 až január 2000, február a marec 2000, apríl 2000 až január 2001, február a marec 2001. Žalovaný mal v nehnuteľnosti (v ktorej bolo zároveň odberné miesto) prenajaté nebytové priestory za účelom podnikania, a to na základe nájomných zmlúv uzavretých s vlastníčkou nehnuteľnosti (zmluva zo dňa 3.3.1995 uzavretá medzi V. U. a žalovaným), resp. s podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (zmluva zo dňa 6.11.1998 medzi žalovaným a spoluvlastníkmi nehnuteľnosti V. U. a O. C.). Spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti nadobudol žalovaný dňa 15.8.2000. Dodávka zemného plynu na uvedené odberné miesto bola prerušená pre neplnenie finančných záväzkov dňa 20.6.2001. Žalobca svoj nárok na zaplatenie žalovanej pohľadávky vyvodzuje z Prihlášky odberu plynu zo dňa 22.7.1997, na ktorej je ako odberné miesto uvedená nehnuteľnosť na O.. Ako (nový) odberateľ je na nej uvedený žalovaný; samotná prihláška je podpísaná nie žalovaným, ale jeho matkou V. U.. Prihláška odberu plynu teda bola podpísaná v čase účinnosti vyhlášky č. 140/1979 Zb., ktorá platila do 30.6.1998, nakoľko od 1.7.1998 vstúpil do účinnosti zákon č. 70/1998 Z.z. o energetike, ktorý vyhlášku č. 140/1979 Zb. zrušil. Samotný vykonávací predpis (vyhláška č. 140/1979 Zb.) bola vydaná na základe § 26 zákona č. 67/1960 Zb. o výrobe, rozvoze a využití vyhrievacích plynov (tzv. plynárenský zákon). Odvolací súd mal za to, že záväzkovo-právny vzťah medzi SPP a.s. (ako dodávateľom plynu) a žalovaným (ako odberateľom plynu) bol založený uzavretím zmluvy o dodávke plynu, a to potvrdením označenej prihlášky o odbere plynu ešte zo dňa 22.7.1997, t. j. v súlade s § 26 zákona č. 67/1960 Zb. v spojení s § 2 ods. 1 vyhlášky č. 140/1979 Zb. Na tejto skutočnosti nič nemení fakt, že žalovaný je na ňom síce uvedený ako (nový) odberateľ, avšak podpísaný je inou osobou, konkrétne jeho matkou V. U.. Vtedy platná právna úprava, a to vyhláška č. 140/1979 Zb., totiž s takouto situáciou počítala, keď v ustanovení § 4 ods. 3 ustanovila, že ak aj prihlášku podpísala iná osoba, než odberateľ, je odberateľ uvedený na prihláške (v danom prípade teda žalovaný) povinný zaplatiť odobratý vykurovací plyn; tejto povinnosti by sa žalovaný mohol zbaviť iba vtedy, ak by preukázal, že plyn odoberal niekto iný. Nenastala situácia, že by plyn v danom odbernom mieste odoberal niekto iný. Sám žalovaný totiž v konaní potvrdil, že dodávaný plyn odoberal, napokon nehnuteľnosť, ktorá predstavovala odberné miesto, používal žalovaný na podnikanie. Napokon žalovaný predsa v mesačných platbách dohodnutých titulom prenájmu nebytových priestorov v nehnuteľnosti, uhrádzal náklady, o. i. aj za plyn, čo by logicky nerobil, pokiaľ by plyn neodoberal (a teda nespotreboval). Tvrdenie žalovaného, že v nehnuteľnosti sa nachádzal nefunkčný plynový kotol, z ktorého dôvodu približne o d zimy 1999 2000 s i vykurovanie riešil samostatne prostredníctvom prenosných elektrických ohrievačov, nepovažoval za preukázané a teda ani za relevantné, nakoľko žalovaný počas rozhodného obdobia ani raz nereklamoval fakturovanú sumu za dodávku plynu, nereagoval ani na upomienky, ktorými bol dodávateľom upomínaný na dlžné úhrady za dodávky plynu. Neobstoí preto ani argumentácia žalovaného, že o existencii zmluvného vzťahu medzi ním a SPP, a.s. nemal vedomosť, naopak táto sa javí ako účelová. Rovnako tak žalovaný - hoci to bolo predovšetkým v jeho záujme - dodávateľovi plynu nefunkčnosť plynového kotla v odbernom mieste neoznámil, nežiadal o ukončenie či prerušenie dodávok plynu (hoci by sa takýto postup javil ako logický). Výpočutí svedkovia - manželka žalovaného I. U. a svedok H. N. - zhodne vo svojich svedeckých výpovediach uviedli, že v nehnuteľnosti sa nachádzal pokazený plynový kotol, avšak z ich výpovedí nemožno nijako vyvodíť, že sa nefunkčným stal ešte počas rozhodného (fakturovaného) obdobia. Je potrebné prisvedčiť žalobcovi v tom, že existencia nájomného vzťahu medzi žalovaným a vlastníčkami nehnuteľnosti (v ktorej sa nachádzalo aj odberné miesto) nič nemenila na povinnosti žalovaného ako odberateľa zemného plynu uhrádzať cenu za odobratý plyn. Úhradou poplatkov za dodaný plyn vlastníkom nehnuteľnosti (v rámci nájomného) si totiž žalovaný svoju povinnosť ako odberateľ plynu voči SPP, a.s. ako dodávateľovi plynu nesplnil. Povinnosť hradiť cenu za dodaný plyn na základe uzavretej zmluvy s dodávateľom plynu zaväzovala žalovaného ako odberateľa, nie vlastníkov nehnuteľnosti, na ktorej bolo zriadené odberné miesto, keďže títo s dodávateľom plynu zmluvu o jeho dodávke uzavretú nemali. Dospel k záveru, že na právny vzťah medzi žalovaným a žalobcom (ako právnym nástupcom pôvodného žalobcu) bolo potrebné aplikovať vyhlášku č. 140/1979 Zb. v spojení s § 26 zákona č. 67/1960 Zb. s tým, že právne vzťahy, ktoré boli založené prihláškou žalovaného na odber plynu dňa 22.7.1997 neprestali existovať (neboli zrušené) ani po tom, ako do účinnosti vstúpil zákon č.

70/1998 Z.z. o energetike, ktorý túto vyhlášku zrušil. Uvedený následok - že so zrušením predmetnej vyhlášky končia aj právne záväzkové vzťahy, ktoré boli na základe prihlášky odberu plynu podľa tejto vyhlášky založené - totiž nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia zákona o energetike. Naopak, tieto právne vzťahy pokračovali ďalej bez ohľadu na zmenu spomínaného právneho predpisu; nadobudnutím účinnosti zákona č. 70/1998 Z.z. nebolo nutné medzi odberateľom a dodávateľom uzatvárať novú zmluvu o dodávke plynu. Keďže k zrušeniu záväzkovo-právneho vzťahu medzi účastníkmi konania po celú rozhodnú dobu nedošlo zo strany ani jedného z jej účastníkov a v konaní bolo preukázané, že dodávateľ plynu jeho dodávku v prospech žalovaného, ako odberateľa, riadne realizoval, je žalovaný povinný cenu dodaného plynu uhradiť. V predmetnej právnej veci súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na daný prípad neaplikoval zákon č. 67/1960 Zb., ani vyhlášku č. 140/1979 Zb. (právne normy platné v čase uzavretia záväzkového vzťahu medzi dodávateľom plynu SPP, a.s. a žalovaným ako jeho odberateľom). Uvedené dôvody viedli odvolací súd k zmene napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Proti tomto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. Namietal, že ako vyplýva zo zisteného skutkového stavu, už na začiatku súdneho sporu bolo sporné, kto je vlastne žalovaným v súdnom spore z nasledovných dôvodov. Prihláška z roku 1997 neobsahovala žiadne identifikačné údaje odberateľa. Bola vystavená na meno „O. U.“, čo je zhodou okolností meno žalovaného ako aj jeho otca, ktorý na odbernom mieste na O. v minulosti trvale býval. Táto prihláška bola podpísaná p. V. U., ktorej úmysly však do dnešného dňa nebolo možné vyjasniť a identifikovať. Prihlášku podpísala matka žalovaného p. V. U., ktorá v priebehu doterajšieho konania nebola vypočutá a preto nebolo možné jednoznačne určiť ani skutočnosť, či jej úmyslom bolo označiť ako odberateľa O. U. žalovaného, alebo O. U. otca žalovaného. Absencia samotného výsluchu spochybňuje celé konanie voči žalovanému a žalobca podľa jeho názoru neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal jednoznačne, že žalovaný má byť pasívne legitimovaný v tomto súdnom spore. Nie je možné prijať právnu argumentáciu a aplikovať vyššie citované ustanovenie § 4 ods. 3 vyhlášky č. 140/1979 Zb. o dodávke vykurovacích plynov obyvateľstvu na nárok žalobcu uplatnený v žalobe. Vyhláška č. 140/1979 bola zrušená od 1.7.1998. Pri nároku uplatnenom žalobcom v tomto konaní nie je možné uvedenú vyhlášku použiť práve preto, že v čase vykonania ročného zúčtovania v marci 1999 bola táto vyhláška neplatná. Ak by sme aj chceli pripustiť, že túto vyhlášku je možné aspoň čiastočne aplikovať na vzťahy medzi dodávateľom a odberateľom plynu, mohlo by to byť len za podmienky, že dodávateľ plynu by vykonal vyúčtovanie ku dňu skončenia platnosti uvedenej vyhlášky, t. j. v prípade nárokov žalobcu len vo veľmi obmedzenom rozsahu pri vyúčtovaní ceny odobratého plynu len za obdobie apríl 1998 až jún 1998. Z uvedeného dôvodu je potrebné posudzovať vzťah dodávateľa a odberateľa plynu v tomto období výlučne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Na tomto mieste je potrebné konštatovať, že žalobca nebol v žiadnom právnom vzťahu k žalovanému a nakoľko žalovaný nedisponoval samostatnými plynovými spotrebičmi, nemohlo dôjsť z jeho strany voči žalobcovi ani k bezdôvodnému obohateniu vo forme neoprávneného odberu plynu. Zákon o energetike s vykonávacími právnymi predpismi k nemu vydanými (najmä vyhláška Ministerstva hospodárstva SR č. 265/1999 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach pripojenia, dodávok a merania plynu) boli upravené nové podmienky existencie zmluvného vzťahu medzi dodávateľom a odberateľom a nový postup pri vyúčtovaní ceny odobratého plynu. Zákon o energetike a vykonávacia vyhláška ako základný predpoklad pre existenciu zmluvného vzťahu medzi dodávateľom a odberateľom plynu stanovuje uzavretie zmluvy o dodávke plynu (pri splnení zákonom stanovených povinností). Zákon vo svojich prechodných ustanoveniach žiadnym spôsobom nerieši otázku dodávateľsko-odberateľských vzťahov (vzhľadom na vyššie uvedené spadajúcich pod režim Občianskeho zákonníka), ktoré vznikli pred jeho účinnosťou. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je toho názoru, že žalobca ako dodávateľ bol povinný po 1.7.1998 so všetkými svojimi odberateľmi uzavrieť zmluvy o dodávke plynu. Zmluva o dodávke plynu nebola medzi žalobcom a žalovaným nikdy uzavretá. V prípade, že došlo k odberu plynu bez uzavretia zmluvy, išlo v zmysle zákona o neoprávnený odber plynu a dodávateľ je oprávnený s a domáhať od odberateľa plynu náhrady škody, ktorú mu neoprávneným odberom spôsobil. V tomto prípade však dôkazné bremeno o tom, kto plyn odobral a spôsobil tým dodávateľovi škodu, leží na žalobcovi ako dodávateľovi plynu, t. j. žalobca musí preukázať, že žalovaný mal u seba plynové spotrebiče, ktoré spotrebovali dodávaný plyn a žalovaný v tomto konaní nie je povinný preukazovať, že vyúčtovaný plyn nespotreboval. Vzhľadom na vyjadrenia a názory, ktoré uviedli vyššie je presvedčený, že právny vzťah,

ktorý vznikol v roku 1997 podpísaním prihlášky nemá žiadne záväzkovo-právne účinky voči žalovanému, keďže prihlášku nikdy nepodpísal a o jej existencii sa dozvedel až v priebehu súdneho konania na Okresnom súde Bratislava II. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, zaplatil v plnom rozsahu z a dodaný zemný plyn p. V. U. (v čase, kedy ešte mal plynové spotrebiče vo svojich priestoroch) a v následnom období dokonca žiadne takéto spotrebiče vo svojich priestoroch nemal. Nie je možné spravodlivo od neho požadovať, aby plnil záväzky, ktoré sám neinicioval a neprevzal, o ktorých sa dozvedel len v priebehu súdneho konania, a ktoré by mali znášať a plniť iné osoby (predovšetkým však tie, ktoré tento zmluvný vzťah veľmi pochybným spôsobom iniciovali). Podotkol, že o existencii určitého právneho vzťahu vyplývajúceho z dodávok zemného plynu na odberné miesto na O. sa dozvedel až v priebehu súdneho konania na Okresnom súde Bratislava II, preto je viac ako namieste sa pýtať, ako mohol vôbec reklamovať niečo, o čom nevedel, a ak by aj bol býval vedel, musel by byť presvedčený, že tento právny vzťah (a nedoplatok z neho vyplývajúci) sa týka jeho otca a mamy (keďže platby za „svoj“ zemný plyn platil v dohodnutom nájomnom). Má zato, že odvolací súd pri vydaní rozsudku nesprávne právne posúdil vec (nesprávne aplikoval právne predpisy na zistený skutkový stav). Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Taktiež navrhol, aby bola odložená vykonateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 C.s.p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 238 ods. 1 O.s.p.), teda proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

9. V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

10. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm.a/ až g/ O.s.p. (t. j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

11. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

12. Dovolateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom

posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Podľa § 26 zákona č. 67/1960 Zb. o výrobe, rozvoде a využití vyhrievacích plynov (plynárenský zákon) predpisy potrebné na vykonanie tohto zákona vydá Ministerstvo palív v dohode so zúčastnenými ústrednými úradmi a orgánmi. Vykonávacími predpismi sa tiež upraví zriaďovanie a prevádzka zariadenia na rozvod a používanie skvapalneného vyhrievacieho plynu, ako aj podmienky pre jeho dodávku obyvateľstvu.

14. Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky č. 140/1979 Zb. o dodávke vykurovacích plynov obyvateľstvu zmluva o dodávke vykurovacích plynov zo siete je uzavretá potvrdením prihlášky na odber vykurovacích plynov zo siete (ďalej len „prihláška“) dodávateľom; odberateľ dostane jedno vyhotovenie potvrdenej prihlášky.

15. Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 140/1979 Zb. prihláška musí byť riadne vyplnená a vlastnoručne podpísaná odberateľom a vlastníkom (správcom) nehnuteľnosti.

16. Podľa § 4 ods. 3 vyhlášky č. 140/1979 Zb. dodávateľ nie je povinný skúmať alebo overovať pravosť podpisu odberateľa na prihláške. Ak prihlášku podpísala za odberateľa iná osoba, odberateľ uvedený na prihláške je povinný zaplatiť odobraný vykurovací plyn, pokiaľ nepreukáže, že plyn odobral niekto iný.

17. Podľa § 22 písm.b/ zákona č. 70/1998 Z.z. o energetike a o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov podľa tohto zákona sa rozumie dodávateľom plynu držiteľ licencie na výrobu alebo na rozvod plynu, ktorý dodáva plyn podľa uzavretej zmluvy odberateľovi.

18. Podľa § 22 písm.c/ zákona č. 70/1998 Z.z. podľa tohto zákona sa rozumie odberateľom plynu fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá odoberá plyn na základe zmluvy o dodávke plynu.

19. Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 70/1998 Z.z. neoprávneným odberom plynu je odber bez uzavretej zmluvy o dodávke plynu alebo v rozpore s uzavretou zmluvou.

20. Podľa § 43 zákona č. 70/1998 Z.z. sa okrem iných zrušuje vyhláška Federálneho ministerstva palív a energetiky č. 140/1979 Zb. o dodávke vykurovacích plynov obyvateľstvu. Predmetný zákon nadobúda účinnosť 1. júla 1998.

21. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca uplatňuje voči žalovanému zaplataenie istiny 1 463,91 € titulom vyfakturovaných cien za dodávku zemného plynu na odberné miesto, ktorým bola nehnuteľnosť na O. za obdobie apríl 1998 až marec 1999, apríl 1999 až jún 1999, júl 1999 až január 2000, február a marec 2000, apríl 2000 až január 2001, február a marec 2001. Pôvodným žalobcom v konaní bol Slovenský plynárenský priemysel a.s., ktorý dodávku plynu na označené odberné miesto realizoval; v priebehu konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávky túto nadobudol terajší žalobca. Žalovaný mal v nehnuteľnosti (v ktorej bolo zároveň odberné miesto) prenajaté nebytové priestory za účelom podnikania, a to na základe nájomných zmlúv uzavretých s vlastníčkou nehnuteľnosti (zmluva zo dňa 3.3.1995 uzavretá medzi V. U. a žalovaným), resp. s podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (zmluva zo dňa 6.11.1998 medzi žalovaným a spoluvlastníkmi nehnuteľnosti V. U. a O. C.). Spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti nadobudol žalovaný dňa 15.8.2000. Dodávka zemného plynu na uvedené odberné miesto bola prerušená pre neplnenie finančných záväzkov dňa 20.6.2001.

22. Žalobca svoj nárok na zaplataenie žalovanej pohľadávky vyvodzuje z prihlášky odberu plynu zo dňa 22.7.1997, na ktorej je ako odberné miesto uvedená nehnuteľnosť na O.. Ako odberateľ je na nej uvedený O. U.; samotná prihláška je podpísaná nie O. U. ale V. U., matkou žalovaného. V konaní pred súdmi nižších stupňov otázka pasívnej legitimácie žalovaného bola spochybňovaná obidvoma účastníkmi sporu, keď žalobca na túto skutočnosť navrhoval vypočut' matku žalovaného V. U., ktorá predmetnú prihlášku v mene odberateľa podpísala vychádzajúc z tvrdení žalovaného, že O. U. je jeho otec, ktorý na odbernom mieste na O. v minulosti trvale býval. Tento rozpor súdy nižších stupňov neodstránili. Právne závery odvolacieho súdu sú teda predčasné. Prihláška odberu plynu bola podpísaná v čase účinnosti vyhlášky č. 140/1979 Zb., ktorá platila do 30.6.1998, nakoľko od 1.7.1998 vstúpil do účinnosti zákon č. 70/1998 Z.z. o energetike, ktorý vyhlášku č. 140/1979 Zb. zrušil. Vyhláška č. 140/1979 Zb. bola vydaná na základe § 26 zákona č. 67/1960 Zb. o výrobe, rozvoде a využití vyhrievacích plynov (tzv. plynárenský zákon). Vyhláška č. 140/1979 Zb. v § 4 ods. 3 ustanovila, že ak aj prihlášku podpísala iná

osoba než odberateľ, je odberateľ uvedený na prihláške povinný zaplatiť odobratý vykurovací plyn; tejto povinnosti by sa mohol zbaviť iba vtedy, ak by preukázal, že plyn odoberal niekto iný. Pod túto vyhlášku možno podradiť aj žalobný nárok žalobcu za obdobie apríl 1998 až 30. jún 1998.

23. Zákon č. 70/1998 Z.z. o energetike, ktorý zrušil vyhlášku č. 140/1979 Zb. vstúpil do účinnosti 1.7.1998. Právny vzťah, ktorý bol založený prihláškou na odber plynu zo dňa 22.7.1997 neprestal existovať účinnosťou tohto zákona, ktorý túto vyhlášku zrušil (toto nemožno vyvodiť z prechodných ustanovení nového zákona o energetike), naopak tento právny vzťah pokračuje ďalej, pokiaľ nie je preukázaný opak. Účinnosťou nového zákona o energetike č. 70/1998 Z.z. sa však presúva dôkazné bremeno z odberateľa plynu na dodávateľa plynu, kto v skutočnosti plyn odobral. Podľa tohto zákona je potrebné posudzovať žalobný nárok žalobcu za obdobie od 1.7.1998 až marec 2001 vrátane.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.). V ďalšom konaní je právny názor dovolacieho súdu záväzný (§ 455 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.